

Galleri Maria Friis – As in holes – Nanna Starck

Gennem sin kraftfulde brug af pulveriserede pastelfarver og hverdagsmaterialer inviterer Starck os til at konfrontere det frastødende og tabu i hendes kunstværker.

Et af udstillingens højdepunkter er det monumentale 180 cm x 336 cm femdelte relief med titlen "I Put a Peephole in My Flesh". I dette slående værk fletter nøgne og delvist hovedløse kroppe sig sammen, hver scene fængslende detaljeret. Skinnende blanke afløbsfiltre markerer den matte betonbaggrund og tjener som øjnene på en figur og erstatter endda ansigtet i en anden, fyldt med cigaretskod og kødlignende grønne orme. Det er en oplevelse, der svinger mellem ubehag og fascination.

I hendes valg af relief ligger et ønske om at reaktualisere et medie, der har været brugt til historiefortælling og skildring af komplekse følelser i en kunsthistorisk kontekst, der går tilbage til antikken. Relieffets taktile karakter lokker seerne til at engagere sig fysisk og følelsesmæssigt, hvilket fremkalder reaktioner lige fra afsky til latter, men aldrig efterlader nogen ligeglade.

Udstillingen bliver ledsaget af en tekst af Helle Fagralid.

Art Hub Copenhagen om NS:

Nanna Starks skulpturelle kunstneriske praksis er centreret omkring relieffet med fokus på den groteske krop, det abjekte, køn og seksualitet.

Starks arbejde med den skulpturelle krop som et politisk værktøj benytter grænsebrydende scenarier til at adressere emner som fremmedgørelse af kroppen i samfundet, feminisme og kropspositivitet. Hendes praksis har rødder i Wiener-aktionismen, som med grænseoverskridende performances og relieffer fra Antikken med deres betydning som billedfortællinger kunne tilbyde en platform til at bearbejde følelser.

Sammensmeltningen mellem absurde kropsscenarier med hverdagsgenstande skaber en spænding i Nanna Starcks værker, der ofte fremkalder latter og afsky, når hun blotlægger den tabubelagte krop og viser dens kropslige huller, til alles skue.

Nanna Starck har udstillet i ind- og udland, og hendes værker er repræsenteret på SMK samt erhvervet af Ny Carlsbergfondet og Statens Kunstfond.

6 Guidede Gallerivandring – Forår 2024 - Esplanaden + Bredgade Galleri Maria Friis, Alice Folker Gallery, Egelund, Officinet

Wiener Aktionismus

Wiener Aktionismus var betegnelsen for en østrigsk bevægelse indenfor aktionskunsten. Aktive deltagere var Hermann Nitsch, Otto Mühl (1925-2013), Günter Brus (f. 1938) og Rudolf Schwarzkogler (1940-1969).

Wiener Aktionismus, der havde rødder i 1950'ernes litterære miljø i Wien (Wiener Gruppe), udviklede en rituel aktionsform i 1960'erne, der ved orgiastiske aktionsspil skulle blotlægge ubevidste og fortrængte aggressivitetssimpulser. Wiener Aktionismus skal ses i sammenhæng med internationale fænomener som happening og fluxus.

Happening

Happening, (eng. 'hændelse'), kunstform, inden for hvilken forskellige kunstarter blandes improvisatorisk til nye, komplekse former, og hvor kunstneren møder publikum ansigt til ansigt.

Happening er endvidere betegnelsen for demonstrationer og aktioner med et kunstnerisk, provokatorisk islæt. Billedkunst, dans, teater og koncert indgår som elementer i kunstformen. Den er alogisk, og dens struktur er opdelt i selvstændige elementer. Aktør og rolle glider over i hinanden, og publikum inddrages undertiden aktivt i forløbet. Happening eksperimenterer med grænsefladen mellem kunst og liv/virkelighed.

Happening udsprang af billedkunstmiljøer i USA i slutningen af 1950'erne. Den første happening fandt sted på Black Mountain College, North Carolina, allerede i 1952. Komponisten John Cage, koreografen Merce Cunningham, maleren Robert Rauschenberg og pianisten David Tudor udførte ved denne lejlighed simultant deres kunstneriske aktiviteter, der var tilrettelagt efter et partitur, men med plads til individuelle indfald.

Happening som betegnelse for denne fusionskunst blev første gang brugt i Allan Kaprows *18 Happenings in 6 Parts*, opført på Reuben Gallery i New York i efteråret 1959.

Fænomenets kunstneriske forudsætninger er dadaisme, surrealisme og Bauhaus i mellemkrigstidens Europa. I amerikansk sammenhæng er happening del af opgøret med kunstens kommercialisering og det salgbare værk. Happening lægger vægt på processen, ikke på produktet.

Omkring 1960 spredte happening sig hurtigt i Europa med navne som Wolf Vostell og Joseph Beuys. Kunstnere i Fluxusbevægelsen blev rejsende i happenings.

I Danmark har bl.a. Lene Adler Petersen, Eric Andersen, Henning Christiansen, Per Kirkeby, Arthur Köpcke, Bjørn Nørgaard samt Jens Jørgen Thorsen arbejdet med happening.

Teatergruppen Solvognens aktionsteater i 1970'erne, fx *Nato-hæren* (1973) og *Julemandshæren* (1974), var provokatoriske happenings i det offentlige rum. Senere er happening gledet ud som betegnelse for fusionskunst.

Fluxus, internationalt netværk for intermedia, der har udfoldet sig fra 1962. Betegnelsen Fluxus blev første gang anvendt ved en række performances i *Museum Wiesbaden* i september 1962.

Ordet fluxus kommer af latin 'strømning', noget flydende, i bevægelse, under konstant forandring.

Ved denne lejlighed og ved en række efterfølgende festivaler i København, Düsseldorf, Paris, Amsterdam og Nice mødtes en række kunstnere med vidt forskellig baggrund, men fortrinsvist bosatte i Europa, for at skabe et internationalt netværk for intermedia. I løbet af få år strakte netværket sig fra Asien over de fleste lande i Europa til Nordamerika.

6 Guidede Gallerivandring – Forår 2024 - Esplanaden + Bredgade Galleri Maria Friis, Alice Folker Gallery, Egelund, Officinet

Stort set alle kunstarter var repræsenteret fra billedkunst over litteratur til musik, drama og arkitektur. Forskelligheden gav sig bl.a. udtryk i, at der aldrig blev udformet en særlig Fluxusæstetik eller strategi endsige formuleret et manifest.

I København fandt opførelserne sted i Nikolaj Kirke og på Allé-Scenen, formidlet af bl.a. Arthur Köpcke. Her knyttedes Eric Andersen til gruppen, og der knyttedes venskaber mellem fx Joseph Beuys og flere af Eks-skolens kunstnere: Henning Christiansen, Bjørn Nørgaard og Per Kirkeby. Et Fluxusværk kunne have en hvilken som helst form, skala eller materiale, men kunne som oftest findes indenfor det kunstbegreb, der kan beskrives som intermedia. Det vil sige en kunst, der er tidsbaseret og ikke knytter sig til kunstens traditionelle genrer. Hvor lyd ikke er musik, det visuelle ikke billede og optræden ikke drama.

Med intermedia præsenteres en kunstopfattelse, hvor det enkelte værk ikke tager en endelig form, men er under fortsat udvikling. Kunsten opfattes ikke længere som en særlig produktionsform, men som foranderlig kommunikation.

George Maciunas søgte i New York i sidste halvdel af 1960'erne og 1970'erne at skabe en egentlig Fluxusstil, men fik aldrig tilslutning af resten af netværket. Af store senere Fluxus- og intermediabegivenheder i Danmark skal særligt nævnes *Festival of Fantastics* i Roskilde i 1985 og *Margrethe Fjorden* ligeledes i Roskilde i 1996.

2012 i anledning af 50-året for de første Fluxusfestivaler blev der afholdt en lang række internationale udstillinger og performance, bl.a. på MoMA i New York, Palais de Tokyo i Paris, Reina Sofia i Madrid og Nikolaj Kunsthall i København. Museet for Samtidskunst i Roskilde har oprettet en særlig hjemmeside, der omfattende dokumenterer *Festival of Fantastics* i 1985 (www.festivaloffantastics.com).

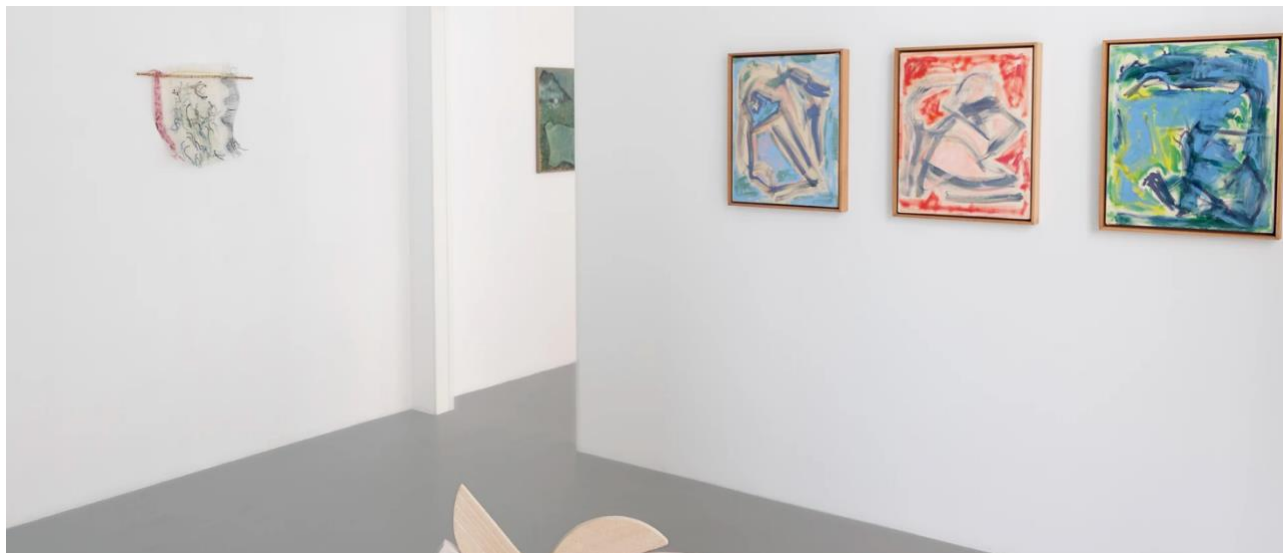
Musik

Til grund for en Fluxusaktion lå tit et partitur, titlerne var musikalske, fx Nam June Paiks *Opera sextronique*, og som regel indgik musikinstrumenter, fx i Philip Corner's *Piano Activities*, hvor et flygel blev hamret og savet itu. Andre stykker stiliserer hverdagssituationer, fx Henning Christiansens *Kaffe I* og Yoko Onos collage af lyde fra et toilet.

6 Guidede Gallerivandring – Forår 2024 - Esplanaden + Bredgade
Galleri Maria Friis, Alice Folker Gallery, Egelund, Officinet

Alice Folker Gallery – Landscape (Lige Uge)

Casper Aguila, Maximilian Brown, Christine Clemmesen, Henriette Sabroe Ebbesen, Liv Ertzeid, Pauline Fransson, Mads Juel, Ida Lunden, Ragnhild May, Martine Myrup, Frederik Næblerød, Sophie Kitching, Liva Jo Juul Streich, Helen Teede, Maria Zahle

The Emotional Landscape

Katrine Stenum Poulsen, researcher and curator, Trapholt Museum:

Udstillingen Landskab hos Alice Folker præsenterer en række samtidskunstnere, der hver især formidler landskabet gennem en lang række medier som maleri, fotografi, keramik og collager. Selvom de udstillede værker repræsenterer en mangfoldig polyfoni, kan der mærkes en rød tråd. Det er denne røde tråd, jeg vil præsentere i den følgende tekst som mit bud på, hvorfor netop landskabet ser ud til at være genopstået som et centralt kunstnerisk tema.

Samtidskunst er i dag præget af kunstnere, der i høj grad har noget på hjerte. Dette kommer til udtryk i værker, hvor vi som beskuerer mærker det intime forhold mellem kunstner, materiale, form og budskab. Det er især to aktuelle spørgsmål, som mange kunsthistoriske forskere undersøger i disse år; dels hvordan kunstnerens rolle ændrer sig i det 21. århundrede, dels hvordan værker af samtidskunst opleves af publikum som værende særligt emotionelle eller affektive.

Det er i sidstnævnte kategori, at min egen forskning oftest finder sted. Den engelske forsker Dr. Caterina Albano skriver rammende om den nutidige kunstners rolle i sin artikel "Art at the edge of emotion: Living in a state of anxiety" fra 2017:

"Kunstnere afkoder og udspørger dominerende kulturklima. Deres kunst virker irriterende på etablerede fortolkninger og de affekter, der dominerer dem."

I sammenhæng med landskabet og de værker, der præsenteres på udstillingen, kan rollen som udfordreren af aktuelle normer og fortolkninger og kulturelle normer siges at være repræsenteret. Her præsenteres landskabet ikke som en gengivelse, glorificering eller en dokumentarisk handling. Det er snarere en tanke eller en idé om landskabet som noget indre – en følelse, der kommer til udtryk i værkerne. Kunstnerne viser sig, som John Berger skrev så elegant, ikke som 'skabere', men 'modtagere', der er i stand til at forme det, de modtager.

6 Guidede Gallerivandring – Forår 2024 - Esplanaden + Bredgade Galleri Maria Friis, Alice Folker Gallery, Egelund, Officinet

Året 2024 er = klimaforandringer, borgerkrige og kriser. Landskaberne ændrer sig hurtigt. Det politiske landskab, det geografiske landskab, det teknologiske landskab, det indre landskab og det landskab, der præsenterer sig uden for vores dør, hvor insekter dør og stigende vandmasser oversvømmer vores kældre.

Det følelsesmæssige landskab er præget af dets mærkelige tilstedeværelse og insisteren på vores interaktion med det. Det undrer, overrasker og begejstrer. Det inviterer os til at 'se langsomt' i Michael Findlays ånd eller genfinde den langsomme hermeneutiske læsning af kunst, som Nietzsche, Heidegger og Wittgenstein alle gik ind for. Jeg vil opfordre alle, der besøger udstillingen, til at give sig tid og lov til at se på de værker, der instinktivt vækker en reaktion. Det er her potentialet for den emotionelle kunstoplevelse ligger og herigennem kan vi som beskuerne låse op for nye erkendelser i os selv.

Erkendelser, der er sanselige og følelsesmæssige såvel som kognitive. Udstillingen Landskab inviterer os til at spejle vores indre landskab i en lille myre, en skrøbelig balance eller stirrende øjne. Hvis landskabet er en tanke, en idé om noget, kan det opstå som et lille indre frø med potentiale til at vokse, spire, slå rod og sprede sig. Ikke kun i kunstneren, men især i beskueren – hvis vi tillader det.

Alice Folker - Ulige Uge - Marie Rud Rosenzweig & Lulu Refn: Quality Street

Tekst af Miriam Bettin

PHOEBE (reading)

The lilies are her pretty thoughts,
Her shoulders are the may,
Her smiles are all forget-me-nots,
The path 's her gracious way,
The roses that do line it are
Her fancies walking round,
'Tis sweetly smelling lavender
In which my lady's gowned.

(MISS PHOEBE has thought herself strong, but she is not able to read such exquisite lines without betraying herself to a lover's gaze.)

I duo-udstillingen Quality Street i Alice Folker Gallery udstiller kunstnerne Marie Rud Rosenzweig og Lulu Refn, der begge bor og arbejder i København.

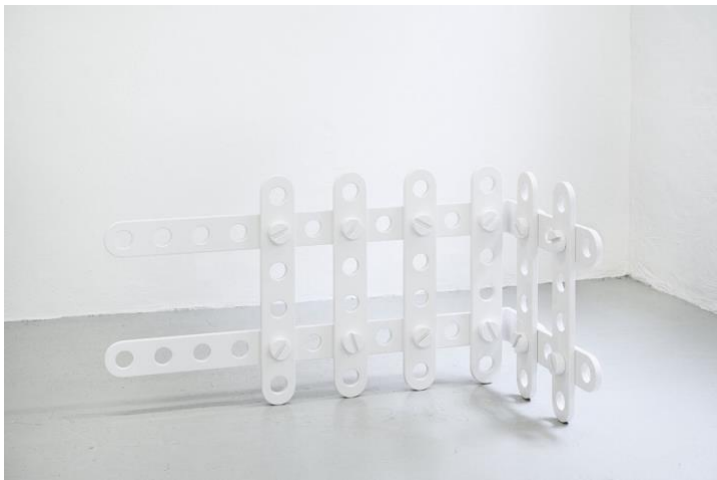
Hvor der ved første øjekast er visuelle kontraster i deres værkers materialitet – varme og jord-tonede oliemalerier (Rosenzweig) og kølige og glatte skulpturer med blanke, højt glaserede udtryk (Refn) – findes der ved andet øjekast bemærkelsesværdige ligheder og forbindelser. Fortællinger, som skabes i sammenflettede øjeblikke, hvor værkerne veksler mellem at indtage rollen som scene og protagonist.

I James M. Barries skuespil Quality Street fra 1901, et stykke som foregår under Napoleonstiden og hvorfra Marie Rud Rosenzweig og Lulu Refn har lånt titlen til deres duo-udstilling, følger man to søstre, der er i færd med at opbygge en skole. En ungkarl, som der ikke er mange af på Quality Street, afviser Phoebe, den ene søster, da hun er ældet synligt siden han drog i krig. Som modsvar opfinder og kropsliggør kvinderne en fiktiv karakter, en ung og attraktiv niece, som manden falder for. Det er en klassisk fortælling om patriarkatet og dets mekanismer og var en så stor teatersucces, at det efterfølgende lagde navn til det populære slikmærke.

Marie Rud Rosenzweig undersøger i sine værker, hvordan objekter og mennesker optræder og agerer i historiefortællinger. I hendes til dato største malerier møder man en orange legetøjshund med hjul, et tungt sminkebord, interiør som trapper, værktøj, og silhuetter af anonyme figurer. Narrativet, som påvirker kompositionen af værket og omvendt, er inspireret af en blanding af popkulturelle fænomener, såvel som objekter og mennesker fra hendes egen private sfære. Denne åbenbare og samtidig let fjerne og nostalgiske genkendelighed af hverdagen skaber en Freudiansk og "uncanny" effekt.

6 Guidede Gallerivandring – Forår 2024 - Esplanaden + Bredgade Galleri Maria Friis, Alice Folker Gallery, Egelund, Officinet

Lulu Refns skulpturer er baseret på det britiske konstruktionslegetøj, Meccano, som blev opfundet i 1898, i

Denne periode som Barrie (der er bedre kendt som forfatteren af den eventyrlige barndomsfortælling, Peter Pan) skrev sit skuespil, en tid præget af omvæltninger, frygt og håb for industrialiseringen. Denne periodes optimisme kan oversættes til de på samme tid børnevenlige og mekaniske former og æstetikker, der ses i det klassiske legetøj. Refn er særligt interesseret i at mime funktioner og den læren om konstruktioner i barndommen, der efterfølgende fører til et behov for "over-konstruktion" i samfundet. Hendes neutraliserede skulpturer, hvidmalede og reducerede i form (en blomst,

et stakit, et vindue) refererer ligeledes til den skandinaviske designforståelse, der hylder det modulære og basale møblement, som har nået sit kyniske højdepunkt med IKEA.

Et tilbagevendende motiv i begge kunstneres værker er tandhjulet, et essentielt komponent i den maskinelle teknologi, der får et mekanisk kredsløb til at løbe rundt. Dets formål er at videregive en roterende kraft fra én del til en anden, og er symbolsk forbundet med produktivitet. I Refns skulpturer bliver tandhjulet en dekorativ, men dysfunktionel del af de stiliserede blomster. I Rosenzweigs malerier danner det et dekorativt mønster og element i det flade billedplan, som på et delvist falmet, vintage tapet.

I deres duo-præsentation afslører og dekonstruerer Rosenzweig og Refn mekanismer og konstruktionsformer i nutidens forbrugerkultur, der eksisterer i et stadigt patriarkalsk samfund: Hvordan man (de)konstruerer skønhed, hvordan man (de)konstruerer urbane og indenlandske landskaber, hvordan man (de)konstruerer kønsroller. Man bliver smerteligt påmindet om den alarmerende "tradwife" trend på sociale medier, der hylder, romantiserer og promoverer det regressive og konstruerede billede af den perfekte, traditionelle hjemmegående husmoder: smuk, nyttig, simpel – og sød som en æske med chokolade og karameller.

Galleri Christoffer Egelund – Melanie Daniel – Springflare

Galleri Christoffer Egelund er stolte af at kunne præsentere udstillingen *Springflare* med den canadiske kunstner Melanie Daniel. Melanie Daniels farverige kunst understreger med sine mange detaljer naturens skønhed – og hvor hurtigt, vi skal agere, hvis vi vil bevare den for eftertiden. Udstillingen, der er kunstnerens anden soloudstilling i galleriet, består af nye malerier på lærred og kan opleves i Bredgade 75 fra 3.-31. maj 2024.

Melanie Daniels kunst inviterer beskueren ind i en rig og kompleks verden. Tekstillignende mønstre, detaljerige overflader og saftige farver gør hendes værker til visuelle symfonier, der altid synes at have noget nyt at byde på. Som titlen *Springflare* antyder, bliver lærredet i Melanie Daniels hænder som en blussende ild fyldt med farve og energi – med forårets forandringspotentiale.

Daniels fokus er naturen. Bløde bakker og dybe skove pryder hendes lærreder, mens ugler, ulve, ræve, og kaniner møder beskuerens blik. I denne verden har alt en betydning. Som Daniel forklarer: "Der er meget ensomhed i mine værker, noget meditativt. Det er vigtigt for mig at lade hvert element få den plads, det fortjener. Hvert eneste penselstrøg på billedfladen og hvert eneste lille væsen eller plante har noget at sige, og de har alle lige stor værdi. Der er ikke noget hierarki til stede i mine malerier – for den lysende måne og den fine, skrøbelige blomst er lige meget del af livets system."

Hver eneste gren og hvert eneste blad er på kærlig vis gengivet ned i mindste detalje – en understregelse af, at hvert levende væsen er et univers i sig selv. Ved at vise os naturens skønhed på så eksplosiv og spektakulær en måde ønsker kunstneren at få os til at føle, at naturen omfavner os – og at vi stadig har en chance for at genskabe dens balance og rette op på den skade, vi har forvoldt. Mønstrenes variation og taktilitet ansporer os til at genfinde forbindelsen til vores følesans og til den fysiske verden. Mens dyrene optager lærredernes naturrum med største selvfølgelighed, er mennesker kun til stede i værkerne som skygger, fjerne eller kamuflerede figurer og forladte objekter – en påmindelse om, at vi mennesker kun er en lille del af meget større system. I dette større billede finder man en række dyr, men især uglen spiller en vigtig rolle i Melanie Daniels kunst. Uglen har gennem historien været symbol for viden, visdom, transformation og død. Som Daniel siger: "Jeg ser uglen som et foruroligende varsel om fremtidige begivenheder – om menneskehedens sidste chance for at redde planeten. Vi bliver nødt til at gøre det af med vores vante måder at tænke på, hvis vi vil gøre os håb om at kunne skabe så store forandringer, som der skal til for at genskabe en normal, sund og rask balance i verden. Det kan indebære en række ting i kombination, herunder teknologisk udvikling, men især et skifte væk fra den indstilling, at mennesket er naturen overlegent. Beskedenhed og taknemmelighed ville være en god start – og det samme ville det kun at tage, hvad vi behøver."

6 Guidede Gallerivandring – Forår 2024 - Esplanaden + Bredgade Galleri Maria Friis, Alice Folker Gallery, Egelund, Officinet

Det digitale spiller også en rolle i nogle af landskaberne. I *The Arrangement* er blomstervaser prydet med letgenkendelige digitale ikoner, herunder Google Chromes ”ingen forbindelse”-dinosaur, blevet efterladt i en lysning i skoven. Nogen har været her, kunstfærdigt arrangeret de mystiske vaser, og er derefter blot gået igen. Umage elementer popper op på de mest usandsynlige steder, på samme måde som menneskeheden har fået sneget sin tilstedeværelse ind i selv de mest afsidesliggende skove. Antropomorfe skygger breder sig over bakkerne (*Thread a Path Among the Trees*); planter efterligner kaninørers og rævekæbers form (*Dune Bunnies* og *Through the Rustling Leaves*); stenagtige mænd vandrer gennem skovens lysninger (*Spring Rights the Winter Wrongs*). Liv og mening er overalt, men levende væsener muterer og antager en hybridtilværelse. Der foregår en slags udligning af forskelle i disse værker; teknologi; klassisk græsk kultur; flora og fauna må alle tilpasse sig den stærkt foranderlige verden hvis de ikke vil lide samme skæbne som dinosaurerne.

Klassiske statuer står gemt mellem grene og slyngplanter, næsten opslugt af det bølgende vildnis. I *Etched in Sunlight* er Afrodite, den græske gudinde for skønhed, kærlighed, seksualitet og fertilitet blevet forladt i en frodig have fuld af blomster og slyngplanter. Kunne det blive vores egen kulturs skæbne – og ville det være så skidt at lade myrer og blomster tage dens plads?

Melanie Daniel (f. 1972 i Victoria, British Columbia) er en internationalt anerkendt canadisk kunstner. Hun har udstillet på gallerier og museer over hele verden i bl.a. New York (US), LA (US), Miami (US), London (UK), Lyon (FR), Montreal (CA) Christchurch (NZ), Stockholm (SE) and Copenhagen (DK). Hun er uddannet BA i videnskab, litteratur og filosofi, uddannet BFA og MFA og har modtaget stipendier fra The Pollock-Krasner Foundation, The New York Foundation for the Arts, The Creative Capital, og har modtaget The NARS Foundation Residency i New York. Hendes kunst kan findes i private og offentlige samlinger over hele verden, herunder i The Harvard Business School Collection og The Brandes Family Art Collection, og hun har deltaget i interviews og publikationer på bl.a. CBC/Radio Canada, i Frieze Magazine, og i Newsweek Magazine.

Møller Witt – Double Vision – Ted Larsen og Troels Aagaard – Kun Ulige Uge (minus torsdag klokken 15 pga fernisering)

På udstillingen *DOUBLE VISION* præsenterer Ted Larsen og Troels Aagaard værker, der på undersøgende vis udfolder komposition, farve og rum. Kunstnerne arbejder begge med maleriets bestanddele og formelle kvaliteter, men værkerne placerer sig et andet sted. Frem for traditionelle malerier tager de snarere form af objekter, der gennem tredimensionelle overflader, assemblagekonstruktioner og optiske virkemidler afslører deres skulpturelle træk. Fælles er de rumlige linieføringer, geometriske konstruktioner og stærke farver. Vi oplever således værker skabt i forlængelse af modernismens markante hovedpositioner: den konkrete kunst, konstruktivismen, koncept- og popkunsten og minimalismen.

Om udstillingens titel skriver Troels Aagaard bl.a.:

"Da Ted og jeg mødtes og installerede vores fælles udstilling 'MATCH' på Esbjerg Kunstmuseum sidste forår, så havde vi en oplevelse af at vi på påfaldende mange punkter havde et kunstsyn, der lignede hinandens. Vi arbejdede sammen i Esbjerg i en uge, og ofte havde vi oplevelsen af at træffe de samme valg i forbindelse med udstillingens opbygning uden overhovedet at tale sammen. Så det den ene tænkte, udførte den anden i mens. Vi responderede intuitivt på det den anden gjorde, som om vi havde kendt hinanden gennem længere tid, på trods af at det var først gang vi mødtes.

Vi oparbejdede en slags kunstnerisk dobbeltsyn, hvor vi så ting på samme måde, dog med en mindre forskydning indlagt. Derfor var det næsten for oplagt at kalde den nye udstilling, der snart åbner, for *DOUBLE VISION*, men sådan blev det."

Ted Larsen (b. 1964, USA) is an internationally exhibiting artist and Pollock-Krasner Foundation recipient with a BA from Northern Arizona University. The work he creates supply commentary on minimalist belief systems and the ultimate importance of High Art practice. Since 2001, Larsen has used alternative and salvage materials in his studio exercises.

"Purity comes from distillation. Through a process of removal, things become more clear. What is removed can be as important as what remains." - Ted Larsen, April 2020

Troels Aagaard - Artist Statement

Jeg står på skuldrene af giganter – det abstrakte, konkrete maleri er set før. Jeg fører det videre stærkt optaget af et ikke statisk, malerisk udtryk, hvor formen sitrer og hvor indholdet er en del af den ydre form.

6 Guidede Gallerivandring – Forår 2024 - Esplanaden + Bredgade Galleri Maria Friis, Alice Folker Gallery, Egelund, Officinet

Hvor det indre og det ydre er forbundet og afhængige af hinanden, og hvor du skal bruge kroppen som erfaringsmotor når du ser på det, fordi værkerne ikke er traditionelt formede malerier, men består af mange del-elementer, der interagerer med arkitekturen og med dig.

Jeg arbejder ihærdigt og nysgerrigt med farven, og sparker bold op ad de konventioner, der ofte knytter sig til farve.

Jeg behøver ikke fortælle en bestemt historie. Jeg fokuserer på en formel og reduktiv æstetik, hvor udforskningen af farve, lys, rum og form er gennemgående temaer.

Jeg arbejder ofte i serier, fordi jeg kun gennem en række værker er i stand til at udforske en idé fuldt ud. Min proces er præget af gentagelse, progression og permutation. Det er en systematisk proces hvor jeg arrangerer og om-arrangerer elementer.

Officinet – Kæde – Kunstnersammenslutningen Chroma

Oplev tre kunsthåndværkere, tre fagligheder og samlet 90 års erfaring med hænderne i materialet. Udstillingen "Kæde", der åbner 9. maj i Officinet, sender strik, væv og keramik i dynamisk dialog. En kæde af beslægtede fascinationer og dybe fagligheder.

Hele herligheden kommer fra kunstnersammenslutningen Chroma, der består af væver og tekstilformgiver Karin Carlander, strikdesigner og kunstner Iben Høj og keramikker Lea Mi Engholm.

I 2023 skabte Chroma udstillingen til Johannes Larsen Museet. Og med afsæt i samarbejdet vandrer "Kæde" nu videre til Officinet i København, hvor gæsterne får mulighed for at opleve et mindre udvalg af værker. Trådene i udstillingens tekstile installationer krydses og griber ind i hinanden, danner let forgængelige masker og kæder i konstruktioner, mens de hårdtbrændte lertrådes snoninger og viklinger giver mindelser om halvt forvitrede, sammenfildrede rebstumper skyllet op på stranden efter en storm.

Lea Mi Engholm: "Det handler om materialet. Vi har brugt mange år på at forfine vores udtryk. Eksperimentere, lave fejl og opnå nye erkendelser. Det er her, man flytter sig, og det er noget af det, vi har på hjertet i udstillingen: At udviklingen og nytænkningen sker i materialet."

En kæde består af mange led, som tilsammen udgør en stærk enhed. Mens kunstnere oftest arbejder alene, har Iben Høj, Karin Carlander og Lea Mi Engholm skabt deres udstilling i fællesskab. Iben Høj: "Det kollektive i processen, hvor vi inspirerer hinanden og finder fælles referencer og sammenfald disciplinerne imellem, giver mening i en tid, hvor vi søger det nære, de oprindelige materialer og en meningsfuld sammenhængskraft. Vi tror på det kollektive som metode og muligt modsprog til myten om den ensomme kunstner."

Tre kunstneriske og praktisk anlagte hjerner har tænkt form, indhold, dimensioner, sanselighed, kommunikation og praktiske udfordringer sammen på nye måder. Og de har dermed skabt en udstilling, der minder om et Gesamtkunstwerk og taler ind i modsætninger og kontraster, materialitet og nærvær.

Karin Carlander: "Der er så meget larm i verden. Vi håber, at udstillingen kan give ro. At man er til stede sammen med værkerne. Vi håber også, at vi kan give den besøgende en form for koncentration – at fordybelsen smitter."

6 Guidede Gallerivandring – Forår 2024 - Esplanaden + Bredgade

Galleri Maria Friis, Alice Folker Gallery, Egelund, Officinet

Lea Mi Engholm er uddannet fra Designskolen Kolding, afdeling for keramik i 2006, og arbejder som udøvende kunstner med leret som materiale. Lea Mi Engholm modtog i 2020 et stort arbejdslegat af Statens Kunstfond og blev i 2021 præmieret for udstillingen *Infrastructure*.

Karin Carlander er en dansk væver og tekstilformgiver. Hun lærte vævehåndværket som 19-årig hos Jacqueline de la Baume Dürrbach, Frankrig. I 1987 blev hun uddannet tekstilformgiver fra KADK, København. I sin studietid fik hun en stor forkærlighed for japansk design og håndværk, og studerede tre måneder i Japan. I 1988 grundlagde hun sit eget værksted, og i 2013 skabte hun sin egen maskinvævede hørkollektion. Den blev certificeret Masters of Linen i 2016, en fransk certificering som kun 2 nordiske brands har.

Iben Høj er uddannet med speciale i strik på University of Brighton, Faculty of Fashion and Textiles. Hun bor og arbejder i Kerteminde og har modtaget adskillige legater og udmærkelser igennem sin karriere som strikdesigner, og har ligeledes arbejdet for store internationale brands. Iben Høj er repræsenteret i samlinger på Trapholt og Designmuseum Danmark, ligesom hun har udstillet sine værker internationalt.